

Bilo je že pozno, ko so odšli. Najprej Cankar, potem Župančič, nato Kette, nato Murn, ki je moral obvestiti Polono. Drug za drugim so šli najprej na levo, potem na desno, potem spet kdo ve kam na levo skozi tisti smrad po skladišču, iz nadstropja v nadstropje, med dvema odmevajočima kasarniškima stenama, dokler se niso znašli vsi štirje na prostem. Mrazilo je že, a vseeno so za hip postali v megleni temi. V noči nad njimi se je oglašalo le tisto škrebljanje vode pod vrkami. Zgoraj na mostu ni bilo človeka. Prazen se je pel med dvema jezeroma megle. Za njim, še naprej, vrsta nerazsvetljenih hiš s strmimi strehami — mesto, namestniško, provincialno mesto ob sotočju dveh verig gričevja s kostanji, z razgledom na Alpe in na gozdove, s plitvo škreblijočo rečico, njihovo mesto, mesto štirih usod...

»Ali ni Ljubljana bolj pristna, kadar spi?« je rekel Cankar.

Tesno drug ob drugem so stali, v četverni gruči, kakor grm s četverimi izrastki v tisti mrazeči predpoletni temi, kakor en sam bohoten grm sredi noči, živ lovorov grm...

(Odlomek)

EAST-END I

Matej Bor

London

V krčmi sedela sta. Prizor pred krizo:
ona še blažena,
on dokaj manj,
on je strmel predse v polito mizo,
ona vanj,
on je vrtel svoj brandy v težki roki,
ona njegov mezinec,
na enih ustnicah še cvetje sanj,
na drugih svinec.